

Tato bakalářská práce představuje současný akademický diskurz ve vztahu k vnitřnímu přesídlení a jeho řešení v rámci mezinárodních poválečných mírových operací a obnovy post-konfliktní společnosti. Konkrétně zkoumá tyto procesy na příkladu návratové politiky v poválečném Kosovu v letech 1999-2008. Cílem této práce je zjistit, jakým způsobem se poznatky v oblasti vnitřního přesídlení projeví v návratové politice vnitřně přesídlených osob Mezinárodní mise OSN v Kosovu (UNMIK). Zároveň tato práce zkoumá praktickou realizaci této politiky, její úspěchy a nedostatky. Návrat vnitřně přesídlených osob byl považován za neoddelitelnou součást post-konfliktní rekonstrukce Kosova. Proto návratová politika byla jedním z hlavních témat aktivit mise UNMIK. Za prvé, od počátku byly zdůrazňovány menšinové návraty jako měřítko úspěchu návratové politiky a prostředek ke znovuvytvoření multietnické společnosti. Za tím účelem UNMIK podporoval pouze návraty do místa původu. Analýza návratové politiky odhalila, že současný diskurz v oblasti vnitřního přesídlení se projevil v těchto třech aspektech této politiky: důraz na menšinové návraty, právo na udržitelný návrat a zavedení restitučních mechanismů. Nicméně navzdory těmto snahám o zabezpečení návratu, UNMIK neuspěl ve snaze rozvíjet návratový proces, a proto se navrátilo velmi malé procento vysídlenců. Tato případová studie také shledává, že vzhledem k efektivitě návratové politiky se nepodařilo spojit návratovou politiku s ostatními aktivitami post-konfliktní obnovy. Nebyly tak vytvořeny podmínky vhodné pro udržitelný návrat.